

ДѢДО-СЪЧКО И БАБА-МАРТА

Дѣдо-Съчко пѣсень пѣе,
Пѣсень пѣе, ситно сѣе
Съ тънко сито посребрено,
Посребрено, позлатено;
Ситото му — на небето,
На небето, въ ширинето,
Нощовитѣ — на земята:
И въ горитѣ, и въ полята...

Бърза Съчко, ситно сѣе, —
Баба Марта му се смѣе,
Че на дѣда не прилича
Въ нощовитѣ да наднича!

Разлюти се Дѣдо-Съчко,
Дѣдо-Съчко, бѣлодрешко,
Че изтърси и запрати
Тамъ — отъ зимнитѣ палати
Пълно сито прѣспи бѣли,
Прѣспи бѣли и дебели...

Ехъ, че литнаха снѣжинки
На дружинки, на купчинки;
Заиграха, ... залудѣха,
Нанадолу ... полетѣха,
На земята се запрѣха...

Де бре, Съчко, бѣлодрешко
Спускай прѣспи — не прѣсявай,
Трупай, трупай — не прѣставай,
Та затрупай черни ниви,
Да се топли златно зрънце!...

Виолинко.